

Slagtryk

Juni, 2011

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 5 - 2011

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Jens BK, Caspar Eric Christensen, Johannes Bech
Dalsgaard, Kim Elgaard Andersen, Mikkel Fossmo,
Simon Holm Pedersen, Anni Birgitte Jensen, Louise
Kristensen, Anna Møller, Lars Rasmussen, Sternberg og
Kathrine Storm.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forsidelayout og foto
Simon Væth

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/1106/>

Anna Møller

Guppy

Bjørn er glad for naturen. En af de første gange, han optrådte på video var på skolens lejr tur, der gik til Røsnæs, hvor de havde været ude i vandet med vaders og selvfølgelig ikke fanget noget, men bare vadet rundt, og han havde alligevel fået fat i en lille fisk af en art, som var kommet med hjem til hytten i en grøn plasticspand med hank, fisken havde Bjørn været hurtig til at sige helle på, og den var havnet på et skærebræt af den lille slags, hvor Bjørn så dissekerede den, og alt det var fanget på video, Bjørn, der sidder bøjet over projektet, og kameraet zoomer ind, mens drengen med en hobbykalpel laver et snit ned langs fiskens bug og åbner dyret op, Bjørn, der bøjer sig endnu mere over fisken og fører ansigtet helt tæt på dyret, og lidt af den samme nysgerrighed rammer Bjørn, da han sidder foran sit første akvarie med guppyer med bølgende haler, pansermaller, gule snegle og stimer af neonfisk, for der er sgu noget med de der guppyer, de er ikke helt raske, er de.

Bjørns største guppy hedder Birgitte, hvalen Birgitte er hun næsten, for hun er tyk om bugen, der er fyldt med lækre unger, guppyhannerne kan ikke få nok af hende og svømmer konstant i halen på hende, for ungerne smager godt, især, hvis de ikke svømmer for hurtigt, men Birgitte gør, hvad hun kan og bliver større og større, mens Bjørn sidder og kigger på fra den anden side af glasset. Men der sker ligesom bare ikke noget, Birgitte bliver til stadighed fyldt med kriblende unger, men de bliver derinde og kommer ikke ud og så er det, at Bjørn sidder og ser ind og tænker på den gang i Røsnæs, det er samme lyst, han får nu, og Bjørn stikker labben ned i akvariets altomslugende og fanger Birgittes smældfede krop i sit grønne net, Birgitte spjætter med halen og gisper efter luft, da hun forlader vandets trykke, Birgitte skal op på bordet og ligge, og heldigvis har Bjørn til lejligheden en voksdug på, så der ikke kommer pletter på bordet, Birgitte kan ligge deroppe og slå med halen, for nu går dr Bjørn i gang.

Dr Bjørn er sikker på, at guppyungerne sprøjter ud, hvis han klemmer på Birgitte, og mens Birgitte ligger og gisper, trykker lægen med pegefingern på den centimeter tykke vom, Birgitte spærrer øjnene op i et desperat fiskeblik, og dr Bjørn slipper presset igen, det er jo ikke meningen, det skal gøre ondt på dyret, han er jo ikke mishandler, bare helt almindeligt nysgerrig, og det er nok også rigtigt, hvad Birgitte prøver at signalere, man må op i akvariet igen, så

Birgitte bliver fejet ned i håndfladen og lempeligt hældt ned i tryghed igen, Bjørn ser, at alt er godt.

Men næste dag er Birgitte alligevel ikke til at se nogle steder, Bjørn hiver det tunge akvarie ud, så det kommer fri af reolen, han tager glaslåget af og stirrer derned, men Birgitte er ingen steder at se og så alligevel. For omme bag træstammen dernede ligger der noget, og det ligner resterne af Birgitte, det ligner Birgitte, der er blevet spist indefra af sit eget afkom, ungerne er gået i gang med at spise hendes underliv indefra og befriet dem selv, mens snævre Birgitte selv sagt er død i barselssengen.

Krybende læbeløs

Signe Senior har købt en blomsterbog, hun har været i en genbrugs og skulle egentlig bare have et ternet tørklæde, eller hun skulle have en ny pelsjakke og have brugt sin nye tyver, men så var det hun faldt over kassen med bøger, der var tre for en femmer, ugens tilbud, kom og køb, og Signe bladrede gennem titlerne med fingrene.

Jeg er glad for blomster, siger Signe til sig selv, *jeg er glad for blomster og for naturen*, så Signe køber "Lademanns naturfører", hun synes, det lyder tysk, men forsiden er blank og lidt fedtet, og der er valmuer eller donhammere eller hvad er det, *Krybende læbeløs*, hedder den, der er tale om *blomster uden overlæbe*, læser Signe, hun hiver ud i sin egen underlæbe med to fingre, de er lidt salte, og hun læser *underlæben trelappet, dækblade udelte*, så Signe bliver nødt til at kigge ned ad sig selv, hun synes mest bare, blomsten er blå, den er blå og har ligesom små klokker, synes hun, det var det, de skulle have skrevet i stedet for, det er sgu noget mærkeligt noget at skrive om blomster, synes Signe, *håret i to rækker eller næsten glat*. Næsten glat.

Signe smækker bogen i og sætter den tilbage, nej, hun køber den for en femmer og lader de to andre stå, for Signe vil hellere være hjemme, når hun skal læse om enge og græsgange og overdrev og heder, hun læser om *Gaffel-vortemælken* med de æggeformede blade og mælkesaften, der sprøjter ud af den, hun læser om den *Blå stormhat*, den kaldes også *Blå venusvogn*, det er ikke til at sige, hvilket et af navnene, der er kønnest. Da Signe var lille, ville hun gerne hedde Angela eller bare kaldes Angela, Signe Angela Senior, og hun skulle være 16 år for evigt og have en let sommerkjole på og ligesom løbe lidt frejdigt gennem en mark eller lave lange krans af mælkebøtter og sætte den på hovedet af sig selv, hun ville gerne have krøller.

Jens BK

Springtrolde

i eksplosionen forhindrer fromhed hovedets løsrivelse

hver eneste gang, du hopper gennem ordene, trækker din krop indad
og andres trivialiteter stormer mod dig som bibelske plager

omgivelserne presser ting i huller og tilstopper:
alle de ting, du tror, du gerne vil holde mellem hænderne, rammer dig som
spredde hagl

du kan se fabeldyr i mørket og under forseglingen minder et barnligt udsagn dig
om flugten hjem fra fjerne lande

der lurder fremmede børn:
de ligger lige under overfladen og springer på dig, hvis du træder

gentag efter mig:
de ligger lige under overfladen og springer på dig, hvis du træder

SyndeBukkeBruse

krydser et enkelt menneske en bro
og han på midten møder hele to
skal han springe og acceptere sit fald
for når to er en hel, er en hel kun en halv

sidder han fast under en befærdet bro
er han en trold - må alle ovenover tro
skulle han forsøge engang at slippe fri
må alle andre stange ham med "demokrati"

Skrælle

er ved at konvertere min evighed
og saver hovedet af hende med en rusten depression

min mor
jeg får pludselig lyst til at banke æbler i hendes hals
men grøden hun kogte
smager af angst

vi ender sikkert sammenfoldede
i en selvmedicineret skraldespand

Det gør ikke rigtigt ondt at dø i slowmotion

tiden går langsomt for små personer
de rasler som tænder gennem skrog og knogler
som flint der masseres ind i skalpene og
giver stenslag i kranier

det samlede lig af dem alle
hænger i mågerne bag båden
og solen træder vande
bag en himmelblå
sky

Caspar Eric Christensen

Fortryder jeg puttede fiber/brød i den smoothie

jeg maksimerer og minimerer vinduer på min computerskærm og tænker ok. ok tænker jeg og opdaterer facebook og tænker ok og opdaterer min gmail og tænker ok jeg er alene. jeg siger ting og siger til mig selv ok det var ikke godt det sku jeg ikke ha sagt måske er det ok måske er folk ligeglade måske er folk ligeglade med mig. jeg fortryder at jeg puttede fiber/brød i den smoothie tænker jeg og tænker shit inden jeg tænker ok og opdaterer min gmail og tænker ok og får lyst til at gøre noget eller sige noget. kender ingen af de her mennesker i mit facebook-chat-vindue tænker jeg og tænker ok og tænker måske er det ok og tænker måske er jeg et mere sympatisk menneske hvis jeg ikke siger noget og opdaterer min facebook-status og skriver ok og venter på at folk synes godt om eller kommenterer det og maksimerer og minimerer alle vinduer i et ude af kontrol killing-rampage imens jeg tænker nå og stirrer ud af vinduet på et træ og tænker nå og tænker ok og tænker ok og tænker ok og opdaterer min facebook og tænker ok og tænker ok og opdaterer min facebook og maksimerer mit facebook-vindue og minimerer mit facebook-vindue og maksimerer facebook-vinduet og tænker ok

Står nede på gaden og pissefryser/ og rygning er ikke en social vane

jeg holder mest af dig som et undefinerbart punkt
et på afstand distanceret forsvindingspunkt som på den måde
min sammensmeltning af linierne har en tendens til at blive
pistoler der peger indad mod kroppen
som digitale inkblots paintballguns
og børnene leger i sneen og falder i sneen sneen er hvid
som et camouflerende tilflugtssted
og paintball-materiale i ét
men det er det ikke det er bare sne
og børnene leger med naturen i naturen
børnene løber efter hinanden og jagter hinanden og fanger
hinanden og børnene brækker sig ned over deres hvide jakker
og sorte sko børnene er alkoholiserede
de er ligeglade med 'vejens forløb'
børnene putter sne i røven på hinanden og putter
pikke i kusser bag biler (mickeymouse-undertøj)
som hvide camouflerede tilflugtssteder
med hvide camouflerede paintballguns
navigerer børnene hen ad fortovet som lemmings løber de
uden om mig og 'lader mig være'
jeg har brug for et tilflugtssted
du tjekkede min 'mozilla firefox-historik'
hvorfor tjekkede du min 'mozilla firefox-historik'
hvorfor tjekkede jeg ikke min 'mozilla firefox-historik'
hvorfor ser jeg dyreporno ja jeg kigger på billeder
af ekskærester og forestiller mig dem levende
hvorfor slettede jeg ikke min 'mozilla firefox-historik'
der er intet metafysisk rationale
det er en handling jeg ikke fik handlet
fordi jeg er en idiot eller derfor er jeg en idiot
men jeg mistænker at det hele tiden
har ligget der i mig mere eller mindre latent
kigger med et distanceret blik
og rygning er ikke en social vane
og hvad fanden er det for noget
at jeg til hver en tid kunne gøre sindssyge ting

drømmer om at nikke skaller
til diverse alt for muskuløse og
eller voluminøse massekulturelle grupper

Google er en demokratisk søgemaskine der konstant giver mig følelsen af at være outsider/insider

hvor mange hedder hvordan snaver man hvor langt på literen
hvornår er det påske hvornår kommer iphone 5 hvordan skriver man
en ansøgning hvordan bliver man gravid hvorfor er lykken så lunefuld
hvorfor holder vi påske
hvordan snaver man hvordan skriver man en ansøgning hvordan
bliver man gravid hvordan hvordan bliver man rig hvordan binder
man et slips hvordan skriver man en kronik hvordan skriver man et
essay hvordan skriver man et cv hvordan laver man et cv
hvornår er det påske hvornår kommer iphone 5 hvornår går solen
ned hvornår åbner bakken hvornår er det fastelavn hvornår har man
feber hvornår falder påsken hvornår kan man blive gravid hvornår får
man penge tilbage i skat 2011 hvornår skal min bil synes
hvorfor er lykken så lunefuld hvorfor holder vi påske hvorfor gaber
man hvorfor hvorfor hikker man hvorfor holder vi fastelavn hvorfor
er himlen blå hvorfor fejrer vi påske hvorfor påske hvorfor hvorfor
mobber man
hvorledes hvorledes defineres en terrorist hvorledes opstår et lavtryk
ved polarfronten hvorledes adskiller håndværk sig fra industri
hvorledes skal jeg møde hvorledes sikres borgerne mod overgreb fra
myndighederne

Lars Rasmussen

Markerne omkring vores hus var således anrettet (af det ubenævnliges ældgamle hænder), at en dreng i sin sjette sommer kunne skue ud over dem fra forældrenes soveværelsesvindue; og skue så længe, at han begyndte ubevidst at vente på evighedens indtræden. Denne langsomme udstrækning af sindet mod landskabets døsen kom pludselig til live, når han fik en ubeskrivelig trang til at bevæge sig ned i dette billede, bevæge sig i det mandshøje græs og modtage solens stråler sammen med det. Denne trang satte ind som var det individets eneste mulighed for en urfornemmelse, og når drengen kom derned, kunne han mærke stenene langs åen sitre ærværdigt i den blide varme, som naturens kirkegængere der hver dag modtager solens prædiken og drikker uafvendeligt af vandets bugtende kile. Således slog tiden sig selv ihjel og fiskede drengens hjerte ud af hans bryst, som med kroge af filt omvundet med blomsterranker. Således blev grusets sælsomme knasen under hjemturen så velkendt en ven, at han efter endt liv blot ville ønske, at den var alt, der ledsagede hans vej til himlen. Således taler årstiderne ufatteligt.

Efter jeg for få dage siden fandt ud af, at jeg er et almindeligt eksemplar af menneske, har jeg stået med en kæp ved Vejle Bugt og tænkt på vandene, der deler sig. Min succes er begrænset; en mågeklat på min venstre skulder bevidner det eneste tegn, der hidtil er modtaget fra oven.

Louise Kristensen

Maleren og Goya

Maleren spørger Goya om han er okay. Goya er fuldstændig sindssyg. De jordiske love byder ét, Goya det modsatte. De taler sammen uden at tale sammen. De rører hinanden uden at røre hinanden. Maleren ser Goya ind i øjnene for at se om han lyver. Lyver Goya? Maleren ser Goya ind i øjnene og prøver at lyve. Lykkes det? Maleren prøver at lyve. Maleren ser Goya ind i øjnene og lyver. Maleren ser Goya ind i øjnene og ved ikke, hvad han ser.

Maleren kaster sig fra Arkadia ind i den sorte baggrund. Goya rækker ham en afhugget hånd. Maleren ser processioner af dødnings i gevandter hen over himlen. Jorden skælver og Goya smiler et smil, der foruroliger maleren. Maleren ser Goya ind i øjnene og ved ikke, hvad han ser.

Tandløse fjæs, udmagrede oldingekroppe, der vrider sig som maddiker. Horisonten er opfyldt af det ækle syn. De smaskende munde der åbner og lukker sig udfylder lydhorisonten. Saturn sidder pludselig foran ham, og blodet løber fra hans mund, mens han smider knoglerne fra den søn, han lige har ædt, på gulvet. En varm dunst af blod og fortærede muskler strømmer fra den mund, der er helt tæt på Maleren nu. Han vrider sig i kvalme.

Saturn bøjer sig helt ind mod Maleren, og han hvisker: "En mand i fuldstændig ensomhed er en kannibal, som fortærer sig selv! Hvis du ikke ved dette, hvad ved du så?"

Goya spørger maleren om han er okay. Maleren er fuldstændig sindssyg. Maleren byder ét, de jordiske love det modsatte. De taler sammen uden at tale sammen. De rører hinanden uden at røre hinanden.

Maleren vender sig mod Goya, som smiler dette vidende smil. Maleren ser Goya ind i øjnene, og ved ikke, hvad han ser.

Sternberg

Af: Mit område er

En uendelig udstrækning. Gentagelsesstrukturer. Afvigelser. De pludselige opdagelser af noget nyt. Jeg griber fat i disse opdagelser med én eller flere af mine sanser. De skuffende oplevelser synes uundgåeligt som ødelagte versioner af de mere unikke eksemplarer. Jeg foretager de rejser gennem landskaber af kedsommelig overflødighed, som skal til, førend jeg når frem til det nye. Det er muligt at sammenligne mange ting med hinanden, og de mest hyppigt forekommende typer, bliver det ret hurtigt til et arbejde at få oplevelser ud af. Jeg kan bruge timevis på at prøve at finde frem til bare én detalje, der ophøjer det enkelte. Og det gør jeg også gerne. Til tider modvilligt, men jeg gør det. Det skal jo til. Ofte er det mere frugtbart, hvis jeg bevæger mig.

Det er forskellene på alt inden i mig og alt omkring mig, som jeg leder efter. Det er, hvor intet omkring mig minder om noget, inde i mig, at jeg finder mine hjem. Det er i sådan udørker, at jeg planter lidt af mig selv - fordi det mangler dér. Som dengang man bragte kartoflen til Europa. Europa havde brug for kartoflen. Hvis min tilstedeværelse i verden skal gøre en så stor forskel som muligt, må jeg nødvendigvis dele ud af mig selv så ofte som muligt, og dér hvor det, jeg har at bidrage med, gør den størst tænkelige forskel.

Tingene bliver mindre, alt imens rummet udvider sig. Min viden, min erfaring, gør tingene i min nærhed til stadighed mere håndterbare, fjerlette og overskuelige, kan man sige, men leder mig samtidig i retning af andre, ubegribelige fænomener. Eller rettere: førhen var de ikke svære at forstå, men de bliver det. Min begyndende skægvækst, for eksempel, fik mig til at studse over, beklager ordspillet, asiatiske mænd, at de sjældent ses med et stort og fyldigt skæg. Det fik mig derefter til at tænke over hårvækst i det hele taget. Omkring genitalerne for eksempel. Og på planter som klodens skæg. Og der var med det samme en anden klang omkring mig, en fornemmelse af at jeg talte ud i et større rum, at stemmer langvejs fra nåede mig, men kun som en svag rest af et ekko – en ganske kortvarig og lavmælt lyd. Når det sker, kan jeg hver gang ikke dy mig for at undersøge sagen nærmere.

Jeg bruger stedkendte folk til at lede mig på rette vej, til at sørge for, at jeg, uanset hvor jeg er, befinder mig i et hjemmefremt miljø. De er stiftindere og tolke for mig, naturvejledere, krigere, videnskabsmænd og kogekoner. Jeg ville aldrig være kommet så langt alene. Tanken om at leve og virke i verden alene er irrationel. Det er en både farlig, besværlig og hæmmende livsform. Spild af ressourcer. Som at drive et landbrug udelukkende med redskaber, som man selv har udviklet. En hånlige holdning til andres indsats, egentlig: ikke at anerkende og drage nytte af den viden andre har samlet sammen. Det er godt, at vi er mange, der har en anden tilgang til livet. Vi er både det forandrende princip og alt hvad det karakteriserer et civiliseret samfund.

Jeg skriver rummet frem, skaber det i den handling, skriften er. Der er intet humør i mig udover det, som skriften skaber. Jeg beskriver en behagelig stol med plyssæde, og jeg sidder i en behagelig stol med plyssæde. Jeg skriver: "jeg har ondt i min venstre pegefingert", og jeg har ondt i min venstre pegefingert. "Du og jeg er frie mennesker", siger jeg, og bevæger mig let og ubesværet i din retning, eller hvor jeg ellers kunne have lyst til at bevæge mig hen. Eller omvendt: jeg skriver nogle begrænsninger for mine udfoldelsesmuligheder frem, og mit eget bur opstår, som jeg derefter bebor. Indtil jeg skriver mig et andet. Min tekst kan have et plot eller et andet system - perspektiv skal jeg i hvert fald have. I det lange løb. Junglen med dens tætte beplantning og tunge, fugtige luft er ikke til at holde ud i længden.

Jeg er en bolig, der bestandigt bygges videre på, og som derfor kaster en længere og længere skygge. For de fleste omkring mig virker det sikkert utænkeligt, at jeg en dag ikke vil være her længere – så meget fylder jeg. Men ikke desto mindre: for hver dag der går, stiger sandsynligheden for, at en eller flere af dem får nok af at tilbringe de bedste år af deres liv i min skygge. De vil have del i solen. De kan til at begynde med måske nøjes med at prøve på at se lige igennem mig, og derved få adgang til solens lys, men det vil aldrig fungere i længden. Det vil altid bare være noget, de leger. Nej. Nogen vil være nødt til at rive mig ned.

Anni Birgitte Jensen

spurgte du om jorden. om træet retter sig op
om jorden eskalerer. den ene mark er grøn
den anden lysende

din aura er abstrakt. du tager den af og på
som en slags højtaler. du har brug for en
mekanisme der taler for sig selv

snart har du sat et kryds og kastet fortiden
i ovnen. lungen stiger og smelter. stiger og
slår grene op i en lukket bog

var det for at komme. nærmere. for at se mere
hvidt. for at se at du i virkeligheden balancerer

finder du dit hjem genudsendt. finder dine
senge opkaldt efter foldet papir. snart bliver
du ung igen som en ørn

inde i træet
kan du ikke dø

bladene er flamingoer
nu svømmer de
de vil højere op

ud i de nye nøgne rum
åbenbares de syge stjerner

når Matthæus-effekten holder
ødemarken tilbage
rider du på en lysstråle

du kan godt være lykkelig
inde i træet

Mikkel Fossmo

Drømmekirkegården

I nogen tid har man vidst, at alle genstande af plastic havner samme sted. Plastic kan ikke nedbrydes, kun smuldres. Og plasticsmulder havner før eller senere i et vandløb. Alle floder løber ud i havet, og alle havstrømme bevæger sig langsomt, men sikkert frem mod et område på størrelse med Afrika i det østlige Stillehav. Der sejler man dag efter dag gennem plasticaffald, små morsomme japanske tegneseriefigurer, éngangsteskeer og hele sortimentet fra Tupperware. Når plasticgenstandene er smuldret til nanokugler, bliver de ædt af fisk, blæksprutter og hvaler, der får plasticpropper i tarmene og dør. Ådslerne rådner og går tilbage til naturen, men plasticgranulatet går videre til næste offer.

Plastickirkegården, Det nordlige Stillehavs subtropiske vorteks, har samlet sig over et halvt hundrede år, men blev først opdaget af kaptajn Charles Moore i 1997.

På tilsvarende vis har digtere og mystikere gennem århundreder anet, at alle menneskers drømme flyder sammen i et fælles urhav, men først i 2009 snublede en yngre dansk lyriker ved et rent tilfælde over menneskehedens fælles Drømmekirkegård, da han en sommernat gik ud ad døren på en ødegård i Småland for at tisse op ad en busk og hørte en hvisken fra slåenkrattet.

Kim Elgaard Andersen

Badevand

Jeg vil være bedemand i mit næste liv. Og lave verdens smukkeste lig. Jeg skal være en live-udgave af Photoshop. Så smukke skal ligene være, at deres pårørende får indprentet et ideal-billede af den afdøde. Alle skærmydsler, irritationer, selv regulært had vil forsvinde af ren og skær forbløffelse over afdødes skønhed. Det er lig, der forfører. Selv verdens mest indtørrede gammeljomfru vil komme til at ligne Elizabeth Taylor i hendes prime. Og de vil betale mig gode penge for arbejdet. Og jeg vil bruge pengene til at få opereret horn i panden og tatoveret huden rød. Jeg vil lave verdens smukkeste lig.

Fugleskræmsel

Han sov ikke meget i den tid. Nætterne slugte dagene, og tiden gik med at stirre på skærmen til fire om morgenen. Det blev bachelor-projektet ikke færdigt af, men det gav fornemmelsen af at han arbejdede på det. Han grinede ikke i den tid. Eller græd. Han havde kun et ansigt, og det var blankt. Nogle gange måtte han gå en tur om morgenen for at få ro i benene. Nede ved Damhussøen kunne tågen godt ligge tung og mælkevid. Ånderne gemte sig deri. Men det var fuglenes territorie. Der var krager over alt, og de tog ingen notits af ham. Han havde alligevel fornemmelsen af at de kunne finde på at angribe hvornår det skulle være. At de lurede på ham. Snakkede om ham. Hånede ham.

I dag kan han ikke huske meget fra den tid. Det halve år forsvandt. Bachelor-projektet blev færdigt. Det gjorde specialet også et par år efter. Når der engang i mellem lander en krage udenfor vinduet til hans kontor, kradser han i armhulen til han begynder at bløde.

Udskudsdanmark

Da jeg var barn, husker jeg en sær by ikke så langt fra, hvor jeg boede. Jeg voksede op i en lille landsby i Vendsyssel, og den her by lå lidt længere nordpå. Jeg kan ikke komme i tanke om byens navn, men den udviklede sig ret usædvanligt.

Sagen var den, at der var en kro i byen, som var temmelig populær i området. Byen lå lige præcis langt nok fra Aalborg til, at det var attraktivt for de unge at tage i Jomfru Ane Gade, så de valgte i stedet at udfolde deres branderter på byens kro. Med neonlys til at oplyse kroens navn og letpåkledte teenagepiger kunne det nu lige så godt have været Gaden. Kroen tiltrak sig selvfølgelig unge fra de omkringliggende byer også, selv min lille landsby, og var lidt af en pengemaskine. Men sådan nogle unge knægte laver jo ballade, når de får lidt indenfor vesten (og de gik faktisk med vest nogen af dem). De lokale var lidt mere forsigtige med at lave ballade i deres egen by, men til gengæld havde de ikke noget problem med at tæske dem, der kom udenbys fra. De kvitterede så med at pisse rundt omkring på gaderne og lave lidt hærværk.

Det blev beboerne i byen selvfølgelig trætte af, og derfor indkaldte det lokale samråd, der bestod af byens førende (og eneste) erhvervsdrivende, til stormøde for at diskutere problemet. Der blev diskuteret ret intenst, og kroejeren måtte kæmpe for sine kunder. Han kunne godt se problemet, men det var jo en stærk indtægtskilde for ham. Han tabte dog kampen, og stormødet resulterede i noget så bizart som bybomme, der skulle passes af et frivilligt vagtkorps torsdag, fredag og lørdag, som var de mest aktive dage på kroen. Idéen var at nægte adgang til ballademagere, der var blevet fanget i utilbørlig opførsel. Så alle biler og knallerter blev kontrolleret mellem kl. 16-02 torsdag, fredag og lørdag. Samtidig stod der også vagtkorps ved byens to busstopsteder for at kontrollere, at der heller ikke her slap ballademagere ind.

Kontrollen tog snart overhånd, og venner og bekendte af ballademagere blev også nægtet adgang. Også selvom de ikke ankom med en ballademager. Resultatet gav jo sig selv. Der blev færre og færre kunder på kroen, og det havde den konsekvens, at de, der opførte sig ordentlig, heller ikke gad komme, da det var blevet et kedeligt sted at feste. Selv byens egne unge begyndte at finde alternativer (og i Nordjyllands randområder er de ret begrænsede). De begyndte også at flytte tidligere hjemmefra for at komme væk fra kedsomheden. Beboerne, der blev tilbage, fik deres haver og gader i fred, men meget liv var der ikke tilbage i byen. Så snart der blev taget initiativer til byfester eller andre

arrangementer blev det straks skudt ned af byens samråd eller umuliggjort af nogle komplet uforståelige og besværlige regler.

Med tiden begyndte folk at flytte fra byen, og de eneste tilbageværende var de mest hårdnakkede fra samrådet og vagtværnet. Nogle gange flyttede unge par til byen, fordi flere og flere huse stod tomme og derfor var billige, men der gik ikke længe inden de flyttede igen. Der var langt til nødvendighederne, fordi byens skole, brugs, bager, alting var lukket efterhånden. Det blev lidt af en spøgelsesby, hvor der kun boede dem fra samrådet og vagtværnet, og de forsvandt jo efterhånden som de røg på plejehjem eller døde. Gad vide om byen ligger der endnu?

Johannes Bech Dalsgaard

Understrøm

Floden splitter os
i kontinenter
mellem hænderne Om natten
leder alle efter hinanden
men finder bestandigt sig selv
ét år ældre end før
vi gik galt og i går
strømmer igennem i morgen
som lys gennem ruden
Floden igennem en gletsjer
i dine hænder
foldet i bøn eller:
knyttet i undertrykt vrede

Pålandsvind

Og det er alt det
dine øjne har sagt
som en drøm drevet ind
over land som et lys
der fødes for øjnene

af dig og årene
står som et bævende frugttræ
i vinden indtil lysene slukkes
som tørst

Simon Holm Pedersen

En vinterdag i marts, 1848

brat kan det ske, at manden i den sribede frakke kommer med en skinke i snor, uden anstrøg af noget latterligt, hvilket man ellers kunne have troet, hans fremtræden kraftfuld og selvsikker, i en gang, der minder om en sibirisk tiger, der toner frem bag sneklædte fyrstammer en vinterdag i marts 1848, og det er et møde, for ham mistænkeligt, den lille hund ved hans side lukker munden, mens sneen knirker

brat kan det ske, at en sibirisk tiger dukker op i skovbrynet, overmalet med akvarel og fjer bundet ind i pelsen, manden i den sribede frakke med en skinke i snor, smiler prøvende, dels imødekommende, dels for at dække over et iset indre, en sribet frakke med parallelle brunhvide linjer, der sidder nogenlunde uden at gøre vold mod hans figur, frakken ender et sted omkring knæet, men han sidder på hug, benene er væk, hunden holder sig til ham, mens den krymper sig, den sibiriske tiger en vinterdag i marts, violette øjenhuler og buskede bryn, brat kan det ske, at sneen vælter ned fra overbebyrdede grene og begraver én, febrilt men ikke farligt, at være dækket af flormelis, kun få kommer af dage på den måde, manden i den sribede med en snor bundet om en skinke ser, hvordan den sibiriske tiger bliver begravet i sne, drivens størrelse er det eneste der afslører, hvad der før var synligt

brat kan det ske, at en sibirisk tiger bliver væk i sneen, der omrokerer gang på gang, han ser det hvide som en adgangsbillet til et iset indre med brunhvide linier, bag fyrstammer, vrimler andre frem, roligt og statisk, det fine ved dem er den ro, en mellemstor hund i snor mosler gennem snedækket, frem af driven stikker en fjer og manden i den sribede frakke slipper snoren, brat kan det ske, at en sibirisk tiger åbner øjnene i sneen, der dækker over forkrøblede blade, stop ham stop ham før han giver slip, en mellemstor skinke triller gennem det hvide, den er på siden, den er i orden, den er ikke pumpet fuld af vand, ud af manden i den sribede frakkes fingre vokser pistolløb, brat kan det ske, at ens fingre udhules og neglene bliver til sigtekorn, en dag en vinter marts 48, febril med fine syninger, flere fjer op af driven, når manden rasler tænderne og må holde munden lukket, de må ikke falde ud, sammenbidte kæber, dækker kun til dels over et iset indre, når han hoster isklumper op, når man hiver i hans tap, kommer der slush ice, brat kan det ske, at der kommer slush ice ud af en tiger i

en drive i sibirien, hvis det ikke kommer ud af en mand, hans blonde øjenbryn er næsten vokset sammen og det er ikke til at se, lænet op af en fyrstamme, på hug i sneen, hvordan den store hund nu gebærder sig overfor træerne, tigrerne, nyfalden sne oven på tøj

brat kan det ske, at en vinterdag (marts 1848) finder sted, et sted i en skov, fyrstammer og frossen harpiks, man kan forvente sig meget af en skov, med flormelis drysset ud over det hele, det er et møde, febrilt men ikke farligt, en tiger kan opløses, hvis den tør, sneen viser sig overalt, en lille sibirisk detalje, brat kan det ske, at en køter blomstrer midt om vinteren, manden kan ikke huske, huske hvornår det sidst var vinter, her i taigaen, de store floder er frosne, men nok ikke løgn, ikke længere end nødvendigt, brat kan det ske, at en mand virker udenfor sin vante ramme, og affyrer flere skud uden knald, at stiplede røde linjer dukker frem af nyoprettede grene, en køter tisser skræk, lader vandet lige dér, over stivnende linjer, for det er muligt at sige, at der er andre i sneen, zarens kurere kan være der, men også tigreren, manden og skinken, brat kan det ske, at kugler fra fingerpiber slet ikke gør indtryk, test den linje der nu holder op, tre streger, en fingeret detalje, langt fra det civile liv

brat kan det ske, at en tiger strander i sneen, øjenvipper frem for øjne, stirrer ud af dyngen, målet er at lade være at fryse ihjel, en jernbanesten stikker op, måske med sveller til, det er sådan når en skinke og en hund bliver et kød, hopper ud af sneen og hen til sig selv, manden i den sribede frakke, gylden som harpiks, mister sin sikkerhed, mosler forbi og frem til dyngen via allerede affyrede linjer, sætter sine poter i det hvide, febril men ikke farlig, brat kan det ske, at silhuetter toner sammen mellem sneklædte fyrstammer, 1848 en vinterdag i marts

Kathrine Storm

Parkdigte

som jeg sagde
så er dette møde ikke
det er ikke rigtigt
åh og nu
en sommerfugl
der ligger helt stille i en frosset sø
man får lyst til at bryde isen

så springer man ud
så har man en åkande på hovedet
det ser fjollet ud og
vandet er koldt og
der er ikke nogen der maler nogen

alting springer ud og nu er det forår
det handler om nedfrysning i håbet om et evigt liv
som nyfalden sne der er ubærligt nyfalden
som vores ansigter der er kolde måske de kan
puste liv i os om tusinde år måske kan de ikke

og man præciserer:
det starter med et køs
og det ender
med den der Monet over sofaen
gamle mennesker putter pressede blomster i album
gamle mennesker køber frostsikre havenisser
det ender derovre det starter derovre

man fægter med armene
de strækker sig mod
skyerne
man er enig i noget man ikke forstår
men man er meget enig jeg mener
jeg mener lyden af betingelsesløs kærlighed

lad være med at nægte
man er sart som akvarel
et vindstød er et vindstød er et vindstød
og det er sådan det er hver gang
nogen opfinder en paraply
jeg har skaffet dig plads på et museum
selvom du ikke er mit yndlingskunstværk

Indholdsfortegnelse

Forside af Simon Væth

Anna Møller	Guppy	s. 3
	Krybende læbeløs	s. 5
Jens BK	Springtrolde	s. 6
	SyndeBukkeBruse	s. 7
	Skrælle	s. 8
	Det gør ikke rigtig ondt at dø i slowmotion	s. 9
Caspar Eric Christensen	Fortryder jeg puttede fiber/brød i den smoothie	s. 10
	Står nede på gaden og pissefryser og rygning er ikke en social vane	s. 11
	Google er en demokratisk søgemaskine der konstant giver mig følelsen af at være outsider/ insider	s. 13
Lars Rasmussen	To tekster	s. 14
Louise Kristensen	Maleren og Goya	s. 16
Sternberg	Af: Mit område er	s. 17
Anni Birgitte Jensen	Spurgte du om jorden	s. 23
	Inde i træet	s. 24
Mikkel Fossmo	Drømmekirkegården	s. 25
Kim Elgaard Andersen	Badevand	s. 26
	Fugleskræmsel	s. 27
	Udskudsdanmark	s. 28
Johannes Bech Dalsgaard	Understrøm	s. 30
	Pålandsvind	s. 31
Simon Holm Pedersen	En vinterdag i marts, 1848	s. 32
Kathrine Storm	Parkdigte	s. 34